

SIMONA :

CURAT MURDAR SAU MURDAR MURDAR?

O dată la niște zile, în viața oricărui bărbat, se întâmplă ceva care îi displace profund. Apare soția în cadrul ușii, îl întrerupe din World of Warcraft și, cu un aer dominator, de cătea fără inimă, îi cere ceva ce nu lasă loc de refuz:

— Dă-mi, te rog, absolut toate hainele murdare la spălat.

Îl vezi cum pălește și îi îngheată mâna pe mouse. Încearcă o eschivă:

— Nu am... să... sunt curate toate.

— Imposibil, vine o duhoare de mortăciune dinspre scaunul ăla pe care îți arunci tu lucrurile.

Se strâmbă dezgustată și ieșe, moment în care el se ridică. Cu genunchii tremurânzi și cu lacrimi de furie și de neputință în ochi, se apropiе de „scaunul ăla“. Adulmecă pierdut. Absolut niciun miroș, femeia e nebună și, pur și simplu, îl hărțuiește psihic. De unde naiba să știe el care sunt hainele murdare??? Următoarele două ore și le petrece miroșind pe rând tot morțanul de tricouri și șosete, abandonate pe și în jurul scaunului pe care obișnuiește să-și arunce lucrurile când vine de la birou. Le împarte în două grămezi, unele curate și altele murdare. Când, transpirat, o anunță că a terminat, bestia se înfințează și ia ambele mormane la spălat.

— De ce le iei și pe-alea curate? o întreabă, confuz.

— Pentru că sunt jegoase. Si dă-le și pe toate alea de pe tine, că put.

— Dar sunt proaspăt spălate, le-am luat de-abia acum o săptămână.

Vrăjitoarea e însă de neclintit. Îi întoarce spatele și ieșe, lăsându-l gol,dezorientat, umilit și miroșindu-se la subraț.

MIHAI:

TRISTEȚEA EI MIROASE
NESPĂLATII CÂINI,
PE NESPĂLATII OAMENI
CUM ÎI LATRĂ

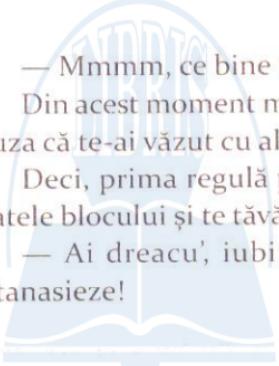
Femeilor le place să facă sex la duș nu pentru că le place sexul sub duș, ci pentru că acolo, clăbuciți, și cu jetul fierbinte al RADDET-ului în freză, are și ea o cât de mică senzație de curătenie. Eh, bineînțeles, dacă ai pune și-o găleată de clor în cadă printre sărurile parfumate, dacă v-ați unge cu CIF și Domestos, dacă ai arunca și-o mâna de sodă caustică să bolborosească acolo ca la Vulcanii Noroioși, ar fi și mai bine, dar crezi că vrea nespălatul?

Încă nu-mi dau seama dacă volumul lui Dan Chișu, „Singur sub duș“, spune mai multe despre el sau despre femeile pe care le-a agățat. Mă rog...

Bagă un câine la o întrunire de gagici. După zece minute de stat acolo, poți să-l împuști. Se știe că fără miros, oricum, mor. Ați văzut că femeile nu dau cu parfum doar pe ele, ci și în jurul lor, apoi se împing cu țâtele înainte, se întorc cu spatele, mai stau puțin și se dau din nou. E ca bronzul, trebuie să fie uniform.

Când e o haină murdară? Când te-ai uitat la ea. Ai până să rărit-o cu privirea ta. E ca și cum s-a frecat un pechinez în călduri pe ea, trebuie aruncată la spălat. Multe femei stau la ușa șifonierului și te urmăresc când îți alegi hainele:

— Haa, tricou atins, tricou îmbrăcat, tricou împuțiiiiit!
Trebuie să fii îngrijorat când o auzi:

— Mmmm, ce bine miroși!

Din acest moment mai sunt trei–patru secunde până te va acuza că te-ai văzut cu alta.

Deci, prima regulă până să ajungi acasă: dai o tură prin spatele blocului și te tăvălești puțin prin căcații maidanezilor.

— Ai dreacă', iubito, câinii ăștia, de-abia aştept să-i eutanasieze!

MIHAI:

A OPTA MINCIUNĂ A LUMII

Dacă i-ai zis din greșeală că mașina unui coleg de muncă e albă, iar peste nu știi cât timp, pur întâmplător, pe stradă, vede că nu e albă, ci argintie, trebuie să fii convins că minciuna ta sfruntată are de-a face cu dezastrul aviatic de la Balotești, cu ultimele ore din viața Ceaușestilor și cu scandalul așa-zisei aselenizări.

— Dar de ce să mă minți?

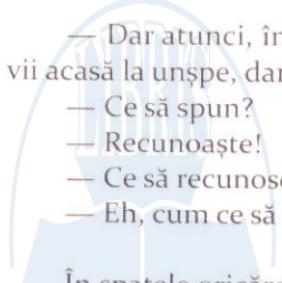
— Nu te-am mințit, frate, aşa îmi rămăsesese în minte.

— Da, da...

Când zice „Da, da...”, cu alea trei puncte de suspensie ca niște găuri de gloanțe direct la tine în frunte, înseamnă că abia acum e convinsă de minciuna ta.

— Argintie?... (*pac-pac-pac, în frunte!*) Înțeleg de ce argintie... (*pac-pac-pac, aceste pauze sunt făcute ca să-ți audă inima cum aleargă în piept ca un iepure speriat*), crezi că nu-mi amintesc că argintie era și periuța de dinți pe care am văzut-o la baie, prima oară când m-ai invitat pe la tine?...

Plus că minciuna asta de-acum se leagă cu una mai veche, bineînțeles:

-
- Dar atunci, în 1924, în luna noiembrie, când ai zis că vii acasă la unșpe, dar ai ajuns la doișpe, hai, spune, dragule!
  - Ce să spun?
  - Recunoaște!
  - Ce să recunosc?
  - Eh, cum ce să recunoști?...

În spatele oricărei inexactități, în spatele fiecărui lapsus, înapoia oricărei ezitări, se ascunde un secret murdar, o viață dublă pe care o duci, ferindu-te de ea: tu, omorând prostituate și îngropându-le prin parcurile bucureștene în miez de noapte, tu, regizor de filme porno cu relații sexuale între pensionari și câini comunitari, tu, lider interlop al traficanților de carne de cal și droguri ușoare.

Te uiți căteodată aşa la ea și pare un Vișinescu cu țâțe, un Ficior cu fund perfect și care miroase bestial.

SIMONA :

NUMAI PIELE ȘI MINCINOS

Când l-am cunoscut, era miliardar în euro și avea avion personal, dar tocmai hotărâse să ducă o viață normală și își donase averea unui orfelinat. Și renunțase și la niște centimetri de penis, că nu-l mai suportase aşa, imens. Două zile mai devreme să fi apărut în viață lui și l-am fi prins bogat și excesiv de dotat.

Apoi, și-a făcut cunoștință cu prietenii lui și nu ai înțeles de ce se uitau ciudat la tine și își dădeau coate. Până într-o zi, la o petrecere, când l-am surprins într-o discuție cu unul dintre ei:

- La zi, mă, și tot aşa e, disperată după...?
- Vai de capul meu, frate, e supernesătuș, m-a terminat.

— Mamă, ce te-ai scos! Am auzit că nu te lasă să pui geană pe geană, noaptea.

— E vampiroaică, nene. Tu nu vezi ce cearcăne am?

— Și zici că i-ai pus-o la 15 minute după ce ai cunoscut-o?

— E, la 15... La 5, maximum 10. Practic m-a înghesuit într-un WC jegos și m-a stors.

Când apară, se înverzesc amândoi și schimbă vorba.

— Despre ce vorbeați? Îl întrebîi când rămâneți singuri.

— Ăăă... despre pisica mea.

— Dar tu n-ai pisică.

— N-am?

— Nu.

— Am avut când eram mai mic.

— Și după ce era disperată?

— După crânțănele d-alea de pisici. Era supernehalită, săracă.

— Și zici că i-ai pus-o la 10 minute după ce ai cunoscut-o?

— Hăhăhă... Da, mă. I-am pus zgardă de-aia de purici.

— Într-un WC jegos?

— Păi, na, știi cum e, o mâncau puricii de vie, săracă, și a trebuit să i-o pun unde s-a nimerit.

Când, în sfârșit, recunoaște că le-a spus prietenilor că te-a întins pe toate gardurile din oraș, e prea târziu ca lucrurile să mai poată fi îndreptate. Bine că măcar nu ești singurul star porno, căci cam aceleași minciuni circulă și despre prietenele celorlalți din grup. Câteodată chiar vă surprindeți uitându-vă una la alta, cu sprânceana ușor ridicată și gândind: „Uite-o și p-asta, se tăvălește prin WC-uri, să am grija să nu beau naibii după ea...“

SIMONA: CLIPĂ, STAI DRACU' OPREŞTE-ȚI ZBORUL!

— Dragule, du și tu gunoiul ăla, că pute!

— Acum???

*

— Îmi desfaci și mie conserva asta, te rog?

— Acum???

*

— Nu mai avem bec la baie, îl schimbi și tu?

— Acum???

*

— Aoleo, vezi că se-aruncă pisica de la balcon. Dă-o jos de pe balustradă.

— Acum???

*

— S-a aruncat pisica de la balcon. Te duci tu să-i aduni rămășițele, până fac eu un preinfarct și mă și desigurez de plâns?

— Acum???

*

— Iubitule, domnul ăsta care îmi ține pistolul la tâmplă zice că, dacă nu-i dai acum portofelul, trage. I-l dai odată?

— ACUM???

Din punctul de vedere al bărbaților, nicio treabă de pe lumea asta nu trebuie făcută ACUM. Normal e să-i anunți cu mult timp înainte, în scris, și să le dai termen de execuție. Cel mai bine reacționează la mailuri cu subjectul „URGENT“, în care să scrie „Am o rugăminte, iubitule: peste 7 luni, două săptămâni și trei zile, mai exact pe data de 14 martie 2016, să duci gunoiul, că pute! Mulțumesc. Dacă ai timp, în aceeași zi, să salvezi și pisica de la sinuciderea prin aruncare de la balcon. M-am consultat cu astroloaga mea și mi-a zis că, pe la ora 13:02, se va urca pe balustradă. Dar numai dacă ai timp. Nuuuu, nuuu, NU ACUM. Atunci!“

M I H A I :

S Ă T E ...

— Să te...

În picioare. Dar nu te ridici foarte repede, să-ți tulburi auzul și să nu o auzi, că dup-aia trebuie să repete, și știi cât de mult urăște să-ți tot repete cheștiile. E vorba de tine, clar, te ridici ușor și atent.

— ... duci să...

În acest moment te-ai și dus. Unde? Deocamdată nici-unde, dar trebuie să ai atitudinea că te duci undeva în acele momente. De fapt, asculți continuarea, dar, cumva, ducându-te.

— ... să iei...

În această clipă trebuie să te asiguri că ai mâinile goale, pentru că, e clar din ce se spune că trebuie să iei ceva, să apuci deci. Doar nu ești tâmpit să nu te prinzi de-atâta lucru. Ea nu s-a căsătorit cu un tâmpit, nu? Ar fi foarte dureros pentru ea să afle asta. Ce faci mai departe? Belești urechile. Nu uita,

păstrează-ți mâinile libere, căci trebuie să iezi ceva și, discret, dar ferm în același timp, starea de-a te duce.

— ... pască la noapte, că-i Paștele!

Te relaxezi, te prăbușești la loc pe canapea. Hă-hăăăă, până la noapte, mai e o viață de om, abia e ora 23.

Oricum, când o femeie începe să vorbească, tu trebuie să te miști. Ca să-ți fie ușor, gândește-te că vorbele ei sunt o muzică, iar tu dansezi pe muzica aia. Știi, e greu, n-ar vinde niciun album cu piese care s-ar intitula „Am zis trei legături, nu una“, „Bineînțeles, apă ai uitat să iezi“ sau „Iar ai stat cu boscătarii ăia până la 3 dimineață“.

Și după ce te vei obișnui cu toată muzica, după ce vorbele ei ti se vor părea desprinse din „Spărgătorul de nuci“, iar mișările corpului tău vor aminti de marele Nijinski...

— Hai, măăăăă, de ce nu ai schimbat becul ăla?

— Păi, nu mi-ai zis.

— Da, mă, trebuie să-ți zic eu tot ce trebuie să faci.

MIHAI:
T R A D I T I I   D I N
Ț I N U T U L   B Â R F E I

E îngrozitor când femeia începe să se intereseze de munca ta.

Ia fața de câine care-și vede stăpânul cu nas de clovn și colac de veceu pus pe cap, îl înclină pe jumătate de-ți frângere inima și așteaptă răspunsuri, explicații, lămuriri.

Tu, ce naiba să-i spui?... „Lucrez în nanotehnologie“, zici. Și te așteptă că, după două minute, își va aminti din gentilețe un banc.

Nimic. Rămâne atentă, dotată cu răbdarea leoacei ieșite la vânat și curiozitatea unui copil care a auzit pentru prima oară cuvântul „pizdă“.

Și te-apuci să-i spui. Dar cum să-i spui? Tu ai studiat zece ani, iar ea îți zice amuzată că, la chimie și fizică, vorbea cu prietena ei cea mai bună în ultima bancă. Asta dacă se ducea, pentru că, de obicei, nu trecea pe la orele acelor profe, care le indispuneau cu aerul lor de fete bătrâne, mari crescătoare de pisici.

Dar nu vrei să fi nici bădăran. Așa că trebuie să-i povestesti. Trec vreo trei ore, ești transpirat, îi explici cum poți tu mai bine manualul de a nouă de chimie. Te gândești că așa se va desfășura viața voastră în comun: cu tine povestindu-i pe parcursul a cincizeci de ani, de acum înainte, cu ce te ocupi.

Abia când o întrebi tu pe ea ce muncește îți dai seama cum se abordează problema.

— Ah, lasă-mă, că sunt terminată! Eu nu înțeleg cum ființa aia nu se sinucide. Si-nu-ci-de! E atât de proastă, că ar trebui condamnată la ceva, nu știi la ce, dar nu ar trebui lăsată în libertate. Și fițele alea ale ei, de Obor, aaah... Eu nu mai rezist mult cu ea în birou.

După alte trei ore, timp în care, nefind prost, înțelegi că e vorba de o nenorocită, o curvă, o urâtă, o țărancă de un caracter imposibil, cu care ea are de-a face la birou, zi de zi, îi pui o ultimă întrebare?

— Dar, totuși, ce faci acolo?

— Băi, bună întrebare! De fapt, asta e, că nu apuc să mai fac nimic, sunt plină de draci...

SIMONA:

MISTERIOSUL ROADE OSUL

Secvența cu bărbatul care îi povestește femeii manualul de chimie de-a nouă, în încercarea de a-i arăta cu ce se ocupă la serviciu, e, probabil, dintr-un film, pentru că din viață sigur nu e. În viață, dacă îl întrebi „Ce ai făcut azi la birou?”, o să-și ia un aer supermisterios, o să-ți răspundă „Niște chestii”, după care o să încearcă să-ți distra geamă printr-un banc prost. Iar asta tot de la filme î se trage. A văzut prea multe d-alea cu 007 și se identifică prea tare cu personajul.

La începutul relației, când îi s-a prezentat „Ionescu, Mișu Ionescu”, după care a început să vorbească cu mașina, ai crezut că e nebun, nu agent secret, cum lăsase să se înțeleagă. După aia, i-ai găsit legitimația într-un buzunar, ai aflat că e contabil și te-ai mai liniștit. „În definitiv, bine că nu se consideră Batman”, îi-ai zis.

Câteodată te apucă cheful să-i pui lampa în ochi lui 007.

— Și? În afara de niște chestii, ce-ai mai făcut la birou? Te-ai certat și tu cu cineva? Vreo bârfă, vreun can-can?

— Ce bârfă?

— Nu știu. Secretara aia a voastră care s-a măritat cu șeful, în ce lună e? Că am auzit că e gravidă.

— Whaaat? Secretara trăiește cu șefu'?

— De vreo 7 ani. Tu n-ai știut?

— Nu.

— Dar boarfa aia cu care te-am prinse că-ți dădeai mailuri, de era să divorțăm, mai lucrează la voi?

— Ce boarfă?? Era să divorțăm??

— Nici asta nu știai, nu?